

Kintzl: Politici se bez Šumavy neobejdou, ale Šumavě by bez nich bylo lépe

3. ledna 2016

Emil Kintzl na Šumavě zažil odsun Němců, vytvoření pohraničního pásma i dosídlení, pád železné opony a čtvrt století demokracie. Už třikrát vyznačil cestu Luzenským údolím k přechodu Modrý sloup, ale trasa zůstává stále zavřená. Jednaosmdesátiletý pamětník vypráví, jak se Šumava mění v posledních desetiletích.

Šumavu zná asi jako málokdo. Bývaly doby, kdy po jejích stezkách na lyžích, na kole nebo pěšky urazil i třicet kilometrů denně. V betlémě v Kašperských Horách stojí ze dřeva vyřezaná figurka, která ho zpodobňuje. V seriálu Policie Modrava mohl šumavský patriot Emil Kintzl hrát sám sebe, jeho roli ale nakonec ztvárnil Ladislav Mrkvička.

„Abych hrál sám sebe? To nešlo! Nakonec to dopadlo perfektně, nešel mu jen běh a další rozdíl je v tom, že pan Mrkvička má ještě vlasy,“ říká s úsměvem 81letý Kintzl ve svém bytě v Kašperských Horách.

Na Šumavě zažil odsun Němců, vytvoření pohraničního pásma i šumavské dosídlení, pád železné opony a čtvrt století demokracie. Dnešní podobu pohoří má s čím porovnávat a zdaleka se ještě neblíží ideálu v jeho představách.

V letošním roce se může dočkat splnění některých svých snů. Národní park bude slavit 25 let od svého založení a kromě chystané novely zákona o ochraně přírody a krajiny se bude projednávat i příprava některých nových turistických stezek nebo otevření několika hraničních přechodů.

Emil Kintzl (81 let)

Narodil se v Praze, v pěti letech se s rodiči a bratrem přestěhovali do Sušice. Po peripetiích s komunistickým režimem se stal učitelem tělocviku, působil v Hartmanicích, Srní a nakonec v Kašperských Horách. V roce 1975 byl ze školy vyhozen, pracoval jako topič. Věnoval se lyžování a turistice. I dnes značkuje turistické trasy. Je autorem tří knih (Zmizelý kousek Šumavy, O počátcích lyžování na Šumavě slovem i obrazem a Učitel na Šumavě).

Myslíte, že se nové turistické stezky podaří povolit?

Kdybychom se podívali do historie, tak vidíme, že ta krásná Šumava je pořád někým a něčím zužována. Za mého mládí přišla 2. světová válka a Šumava zmizela v Sudetech. Druhá rána přišla po válce, když zmizelo německé obyvatelstvo. Třetí ranou byl příchod bolševiků, padesátá léta a vytvoření hraničního pásma. Tehdy mizely celé vesnice, kapličky, kostely, mlýny i hamry. Bez toho života krajina osiřela. A když se zdálo, že se po sametové revoluci může blýskat na lepší časy, tak přišel národní park.

Vadí vám?

Nic proti němu nemám, ale stal se bohužel terčem pro různé spolky, a ze Šumavy se tím stalo politikum. Politici se dnes bez Šumavy neobejdou, ale Šumava by mohla mnohem lépe žít bez nich. Příroda si vždy poradí, i když to trvá dlouho. Já myslím, že by se ta nejkrásnější místa, která byla přístupná vždy, měla otevřít. Kromě Modrého sloupu třeba Jezerní stěna nad Černým jezerem. O cestě na Juránkovu chatu se ale, myslím, mezi těmi projekty jedná také.

Prošel jste Šumavu křížem krážem. Jaké je vaše nejoblíbenější místo?

Nádherných míst na Šumavě je spousta, na některá z nich se dodnes nesmí, což je pro všechny velká škoda. Asi nejvíc mě to mrzí v případě cesty z Březníku na Luzný, že se stále

nemůže běžně projít právě přes hraniční přechod Modrý sloup. Cesta Luzenským údolím je nádherná a samotný Luzný je výjimečný. Stejně jako Roklan je to hora, na kterou jsme se mohli desítky let jen dívat z dálky.

Takže byste nejraději návštěvníky pozval někam na vrcholky kopců?

Určitě. Pamatuji si, kolikrát jsme se na ně dívali a ptali se sami sebe, jestli se tam ještě někdy podíváme. Takže bychom si měli vážit toho, že se nám to nakonec povedlo. Navíc, díky orkánu Kyrill jsou dnes z těch kopců úžasné výhledy, které za pár let zase zarostou. Tenkrát jsme snili třeba o tom, že si pojedeme zalyžovat na Velký Javor, že vyrazíme na Luzný, výjimečnou homoli bez lesa.

A později jste cestu k Luznému také osobně značil.

Už třikrát. Za celých pětadvacet let se ten hraniční přechod ale otevřít nepodařilo a značení jsme buď museli sundat, nebo se o něj postarali vandalové.

Modrý sloup je přitom pro turisty na Šumavě hodně důležité místo i z historického pohledu. Myslíte, že se jej podaří otevřít letos?

Mám takový pocit, že by i pan ministr Brabec byl rád, kdyby se to povedlo. Ale víte, kolikrát už jsem něco podobného slyšel? Mám doma tlusté desky plné článků o Modrém sloupu, kde jsou jen samé sliby a názory, které nikdo nikdy nesplnil. Ministři a ředitelé se střídali, sliby zůstávají, takže jsem už dost skeptický. Moc bych si ale přál, aby se Modrý sloup nakonec podařilo otevřít a já už druhé desky nemusel zakládat.

Myslíte si, že by zpřístupnění dnes uzavřených míst neohrozilo přírodu?

Já vím, že ve skutečnosti lidé chodí na Jezerní stěnu, i když to není dovolené. Výsledkem je, že místo jedné cesty, která by tam mohla být označená, jich tam je vyšlapaných deset. Každý, kdo má trochu selského rozumu, musí vědět, že by ta jedna stezka byla lepší. Lidé by tady měli žít podle toho, jak se tady žilo dřív.

Jenže to si, na rozdíl od vás, asi málokdo pamatuje.

Tak to mají v knihách a vidí to! Víam, že jsou mezi turisty i dnes specialisté, kteří chodí a hledají podle starých plánků, kde stál třeba barák jejich předků, které vůbec neznali. Dnes zjistí, že tam je les. A to je divné, že ten život prostě vymizel, a kde ještě nějaký je, tam je omezovaný spoustou nařízení a zákazů.

Jak by tedy měla vypadat letošní Šumava podle Emila Kintzla?

Měla by se vrátit do těch starých časů, kdy tady ty vesnice fungovaly. Je jasné, že jsou to krásné hory, a jejich nabídka se stále zvyšuje, není proto divu, že sem míří stále více lidí. Lákají je sem i filmy nebo seriály, jako Zmizelá Šumava nebo Policie Modrava. Já bych těm lidem doporučil, aby nechodili jen po těch notoricky známých trasách, ale aby si vybírali stezky, po kterých ještě v životě nešli. A aby zkusili přijet i na podzim nebo na jaře.

Když člověk nahlédne do knih Karla Klostermanna, může si mimo jiné uvědomit, jak moc se zmenšují vzdálenosti. Ta odlehlost Šumavy je pryč. Nemyslíte, že i to způsobuje její vyliďnění?

Máte pravdu v tom, že lidé chodili pěšky, a tak byly vzdálenosti větší. Ale nemusely být domovy důchodců ani jesle, protože rodiny držely při sobě - když nemohl strejček, pomohla tetička. Zajímavé je, že takové statečky jsou na bavorské straně Šumavy dodnes. Chaloupka, tři kusy dobytka a s pomocí dotací to stačí. Jenže tam nikdo nikoho nevyhnal, v těch domech bydlí potomci lidí, kteří se Šumavou dýchali. U nás to bohužel už není možné, ta tradice a soudržnost byla přerušena.

Není ani čtvrt století na nápravu málo?

Lidé se mýlili, když si mysleli, že stačí, že bude revoluce a bez práce za pár let na tom budeme jako Německo nebo Rakousko. Když někdo nosí hnůj čtyřicet let na jednu hromadu, tak musí počítat s tím, že ji bude ještě delší dobu zase rozhazovat, protože to je těžší. Takže ano, myslím si, že Šumavě k nápravě ještě dost let chybí. Zároveň ale doufám, že je možné to časem napravit. A bude záležet nejvíc na lidech.

Zdroj: http://budejovice.idnes.cz/emil-kintzl-je-sumavsky-pametnik-dqf-/budejovice-zpravy.aspx?c=A160101_190134_budejovice-zpravy_khr